

UZASADNIENIE

Formularz (...)	Sygnatura akt	<i>IV K 15/21</i>	
Jeżeli został złożony wniosek o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych, wypełnić część 3–8 formularza			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Wyroki wydane wobec skazanego			
Lp.	Sąd, który wydał wyrok albo wyrok łączny	Data wyroku albo wyroku łącznego	Sygnatura akt sprawy
1.1.1.	Sąd Rejonowy w Pabianicach	9 września 1999	II K 375/99
1.1.2.	Sąd Rejonowy w Pabianicach	12 lutego 2001	II K 643/00
1.1.3.	Sąd Rejonowy w Pabianicach	2 grudnia 2004	II K 368/02
1.1.4.	Sąd Rejonowy w Pabianicach	23 października 2007	II K 234/07
1.1.5.	Sąd Okręgowy w Łodzi	23 września 2016	IV K 16/12
1.1.6.	Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim	28 lutego 2018	VII K 50/17
1.1.7.	Sądu Okręgowego w Łodzi	18 czerwca 2019	IV K 243/18
1.1.8.	Sądu Okręgowego w Łodzi	11 lutego 2019	IV K 213/12

1.2. Inne fakty			
1.1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.2.1.1.	A. S. (1) pozostaje skazanym wyrokami opisanymi w sentencji wyroku łącznego - w związku z czynami popełnionymi w datach tam opisanych. Aktualnie pozostała mu do odbycia wyłącznie kara łączna z wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie IV K 213/12. (pozostałe szczegóły w treści orzeczeń oraz reszcie ujawnionych obok dokumentów).	odpisy wyroków	6 - 8, 9, 10 - 13
karta karna	14 - 17		
opinia o skazanym	21		
informacja o pobytach i orzeczeniach	23 - 26		
notatka urzędowa	33		
POSTANOWIENIE	42 - 50		
odpisy wyroków w aktach IV K 243/18	całość		
1.2.1.2.	Zachowanie skazanego w ZK oceniane jest jako zmienne, z tendencją do stabilizacji w ostatnim okresie. Był trzykrotnie	opinia o skazanym	22

	<p>karany dyscyplinarnie, ostatnio 30.12.2019 r. i pięciokrotnie nagradzany dyscyplinarnie, ostatnio 07.01.2021 r. Deklaruje przynależność do podkultury przestępczej tzw. grypsujących, silnie hołdując zasadom tej grupy. Stara się zachowywać właściwie ale w sytuacjach odbieranych jako niekorzystne wykazuje postawy konfrontacyjne. Nie podejmował nauczania poza uczestnictwem w kursie zawodowym tynkarza. Nie jest zatrudniony w jednostce penitencjarnej i o to nie zabiegał. O popełnionych przestępstwach wypowiada się krytycznie (pozostałe informacje w treści opinii).</p>		
1.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.2.2.1.	_____	_____	_____
2. Ocena Dowodów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.2.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
Całość	Wszystkie dokumenty	Dokumenty powołane w treści uzasadnienia,	

		a znajdujące się w aktach sprawy, nie wzbudzały zastrzeżeń co do ich wiarygodności i autentyczności. Nie były zresztą kwestionowane przez strony.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.2.1 albo 1.2.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
_____	_____	_____	_____
3. PODSTAWA KARY ŁĄCZNEJ			
Lp.	Sąd, który wydał wyrok albo wyrok łączny, data wydania wyroku albo wyroku łącznego i sygnatura akt sprawy	Kary lub środki karne podlegające łączeniu	
3.1.1.	wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 września 2016 r., IV K 16/12	2 lata pozbawienia wolności	
1 miesiąc pozbawienia wolności			
8 miesięcy pozbawienia wolności			
wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 lutego 2019 r., IV K 213/12	8 miesięcy pozbawienia wolności		

2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności			
1 rok pozbawienia wolności			
3.1.2.	wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 września 2016 r., IV K 16/12	grzywna: 100 stawek dziennych po 20 złotych	
wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 lutego 2019 r., IV K 213/12	grzywna: 100 stawek dziennych po 10 złotych		
Zwiężle o powodach połączenia kar lub środków karnych z wyjaśnieniem podstawy prawnej			
<p>W niniejszej sprawie zachodziła sytuacja o tyle nietypowa, że Sąd rozstrzygał w przedmiocie kary łącznej w warunkach luki prawnej, wynikającej z niedopatrzenia ustawodawcy.</p> <p>Z dniem 24 czerwca 2020 r. doszło do zmian w przepisach o karze łącznej. Stanowią one w dużej mierze powrót w tym zakresie do rozwiązań obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 r. Na mocy aktualnie obowiązujących przepisów, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego</p>			

samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa (art. 85 §1 k.k.). Wydaniu wyroku łącznego nie stoi przy tym na przeszkodzenie fakt, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane (art. 91a k.k.).

Zgodnie z utrwalonym wcześniejszym orzecnictwem, jeszcze z okresu do dnia 30 czerwca 2015 r., w takim układzie łączeniu podlegać będą przy tym kary jednostkowe, a nie kary łączne. Gdy bowiem wyrok łączny obejmuje wyrok, w którym wymierzono karę łączną lub dochodzi do wydania kolejnego wyroku łącznego obejmującego wyrok, w którym orzeczono karę jednostkową z wcześniej wydanym wyrokiem łącznym, to granic nowej kary łącznej w wyroku łącznym nie wyznaczają - przy tym rozwiązaniu - poprzednie kary łączne, a tylko kary jednostkowe wymierzone za poszczególne przestępstwa (post. SN z 22 lipca 2010 r., IV KK 162/10, Biul. PK z 2010 r., nr 4, poz. 14). Przepis art. 86 §1 k.k. wyraźnie bowiem nakazuje przy wymiarze kary łącznej

brać pod uwagę kary jednostkowe wymierzone za poszczególne przestępstwa pozostające w zbiegu realnym, nie zaś uprzednio orzeczone kary łączne. Również art. 85 k.k. przy oznaczaniu kary łącznej nakazuje wzięcie "za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa". W związku z tym normatywne podstawy orzekania kary łącznej, a w szczególności ramy określone dyspozycją art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k., nie przewidują dalszych reguł, które pozwalałyby na modyfikację jej granic, chociażby poprzez respektowanie uprzednio orzeczonych kar łącznych. Nie znajduje tu również zastosowania tzw. teoria śladu pozostawionego przez uprzednio orzeczoną karę łączną orzeczoną w wyroku łącznym, który stracił moc, uznająca pośredni wpływ tej kary na wymiar nowej kary łącznej (por. post. SN z 27 października 2014 r., V KK 263/14, Legalis nr 1182710; podobnie: por. wyrok SA w Białymstoku, II AKa 51/14, LEX nr 1455526).

Jest to rozwiązane z zasady odmienne od tego jakie obowiązywało do dnia 24 czerwca 2020 r. - gdzie łączeniu podlegały wyłącznie kary podlegające nadal efektywnemu wykonaniu

lub inne podlegające
łączeniu (kara
ograniczenia wolności,
kara pozbawienia wolności
z warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania), bez względu
na datę popełnienia
czynów i skazania za
poszczególne
przestępstwa.

W ustawie nowelizującej,
tj. w ustawie z
dnia 19 czerwca 2020
r. o dopłatach do
oprocentowania kredytów
bankowych udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym skutkami
COVID - 19 oraz o
uproszczonym
postępowaniu o
zatwierdzeniu układu w
związku z wystąpieniem
COVID - 19 (Dz. U.
z 2020 r., poz. 1086)
przewidziano przepisy
intertemporalne (art. 81).
Wprost dotyczą one
jednak tylko dwóch
sytuacji: gdy kary zostały
prawomocnie orzeczone
przed dniem wejścia w
życie tej ustawy, tj. przed
dniem 24 czerwca 2020
r. (ust. 1) oraz takiej, gdy
kary zostały prawomocnie
orzeczone po dniu wejścia
w życie tej ustawy (ust. 2).
Ustawodawca w ustawie
nowelizacyjnej z dnia 19
czerwca 2020 r. nie
dostrzegł, że możliwa jest
sytuacja, w której część
skazań nastąpiła przed
dniem 24 czerwca 2020
r., a część po tej dacie,
a pomimo to w dalszym
ciągu zachodzą warunki do

wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy nowe lub dotychczasowe (lub jedno i drugie jednocześnie). Sytuacja tego rodzaju w ogóle nie została objęta dyspozycją art. 81 ust. 1 i 2 ustawy nowelizacyjnej. Literalne odczytanie art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. sugerowałoby, że kar orzeczonych prawomocnie przed wejściem w życie tej ustawy (tj. przed dniem 24 czerwca 2020 r.) w ogóle nie można połączyć z karami orzeczonymi prawomocnie po jej wejściu w życie, a to ze względu na brak analogicznego jak w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. (przy poprzedniej nowelizacji tych przepisów) rozwiązania, odnoszącego się do zbiegu wyroków skazujących. Podzielić należy wyrażone w doktrynie stanowisko, że "przyjęcie takiej jak zaproponowana powyżej, wykładni art. 81 ust. 1 i 2 ustawy nowelizacyjnej byłoby nie do zaakceptowania z punktu widzenia konstytucyjnej zasady równości wobec prawa, wynikającej z art. 32 ust. 1 Konstytucji. Z zasady tej płynie nakaz równego traktowania podmiotów podobnych, co w tym konkretnym przypadku sprzeciwia się różnicowaniu sprawców przestępstw w dostępie

do zasady lex mitior w oparciu o kryterium w postaci daty uprawomocnienia się wyroków skazujących. Odwołanie się do prokonstytucyjnej wykładni art. 81 ust. 1 i 2 ustawy nowelizacyjnej musi zatem prowadzić do odtworzenia normy wynikającej z tego przepisu, zgodnie z którą w omawianym przypadku znajdzie zastosowanie ustawa względniejsza dla sprawcy na podstawie art. 4 §1 k.k. (zob. M. Zacharski: Reguły intertemporalne, a instytucja kary łącznej w tarczy 4.0, LEX/el. 2020, komentarz praktyczny)", por. też: post. SA w R. z dnia 25 listopada 2020 r., II AKz 346/20, Legalis nr 2503708 oraz post. SA w L. z dnia 27 stycznia 2021 r., II AKZ 2/21, Legalis nr 256825).

Przy dyskusji o dopuszczalności przedstawionego rozwiązania nie można zresztą przejść obojętnie również nad samym trybem wprowadzenia zmiany legislacyjnej wynikającej z ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID - 19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w

związku z wystąpieniem COVID - 19 (Dz. U. z 2020, poz. 1086). Ustawa wpłynęła do Sejmu w dniu 22 maja 2020 r. (druk sejmowy nr 382). Rozpatrzono ją w trybie pilnym wbrew treści przepisu art. 123 ust. 1 Konstytucji RP, wykluczającego procedowanie w ten sposób nad projektami rządowymi w zakresie m.in. kodeksów. Od pierwszego czytania do uchwalenia ustawy minęło osiem dni. Dodatkowo uchwalono ową zmianę przy intytulacji ustawy nie wskazującej na jakiegokolwiek związku z prawem karnym i przy braku *vacatio legis*. W efekcie adresaci tej normy - w tym zwłaszcza skazani - zostali kompletnie zaskoczeni tak radykalną zmianą wpływającą na ich sytuację prawną oraz pozbawieni czasu potrzebnego na zareagowanie i złożenie stosownego wniosku, tym bardziej jeśli jedynym powodem wkroczenia w nowy stan prawny z nowym skazaniem było np. przedłużanie się postępowania apelacyjnego. Patrząc z tej perspektywy, stwierdzenie niedopuszczalności takiego połączenia pozostawałoby w kolizji również z art. 2 Konstytucji RP i zasadą zaufania obywateli do państwa.

Reasumując, zakładając zgodność przepisu art. 81 ust. 1 i 2 ustawy nowelizującej (ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19) z art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, uregulowanie zawarte w tym przepisie dotyczy tylko dwóch sytuacji, a mianowicie takiej, gdy kary zostały prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie tejże ustawy oraz takiej, gdy kary zostały prawomocnie orzeczone po wejściu w życie tejże ustawy. W odniesieniu tylko i wyłącznie do tych dwóch unormowań wyłączony jest przepis art. 4 §1 k.k. Gdy natomiast część prawomocnych skazań nastąpiła przed dniem 24 czerwca 2020 r., a część już po tej dacie, a pomimo to warunki do wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy nowe lub dotychczas obowiązujące albo jeden i drugie jednocześnie w dalszym ciągu zachodzą, w regulacji tej istnieje zatem luka, a lukę tę winien wypełnić art. 4 §1 k.k. Nie ma natomiast żadnych podstaw do tego aby umarzać w tym zakresie

postępowanie. Nadmienić tu dodatkowo należy, że wszystkie czyny, za które skazano A. S., popełnił on jeszcze przed datą 24 czerwca 2020 r. Co więcej, przed tą datą zapadł nawet ostatni z wyroków skazanego (IV K 231/12), z tym, że tylko na skutek długości postępowania międzyinstancyjnego i apelacyjnego stał się on prawomocnym dopiero od dnia 20 listopada 2020 r.

Zaznaczyć należy, że w ocenie składu orzekającego przepis art. 4 §1 k.k. w części wstępnej zawiera jasną regułę aby co do zasady stosować ustawę nową, a kwestię stosowania starego brzmienia kodeksu uzależnia wyłącznie od tego czy byłoby względniejsze dla sprawcy. Pochodną tego jest potrzeba powoływania owego przepisu tylko w sytuacji odwołania się do stanu prawnego obowiązującego poprzednio. Gdy korzystniejsze dla sprawcy rozwiązanie prawne przewiduje akurat nowy stan prawny, w ocenie Sądu działa automatycznie reguła zawarta w początkowej części wspomnianego przepisu - bez konieczności jego powoływania w podstawie prawnej wydania wyroku łącznego

Na gruncie przepisów obowiązujących do dnia 24

czerwca 2020 r., łączeniu podlegały wyłącznie kary podlegające wykonaniu (art. 85 §1 k.k.). W tej sytuacji postępowanie podlegałoby w zakresie kar pozbawienia wolności umorzeniu - wobec tego, że skazanemu pozostałaby do odbycia wyłącznie kara łączna pozbawienia wolności z wyroku w sprawie IV K 213/12). W rezultacie wyrok łączny mógłby tu obejmować tylko pozostałe do wykonania grzywny.

Na gruncie przepisów obowiązujących od dnia 24 stycznia 2020 r. węzłem kary łącznej można było objąć skazania jednostkowe jeśli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu (art. 85 §1 k.k.). Łączeniu kar nie stało przy tym na przeszkodzie wykonanie kar w całości bądź części.

Patrząc z tej perspektywy, minimalnie bardziej korzystne dla skazanego były obecne rozwiązania, funkcjonujące od dnia 24 czerwca 2020 r. (zresztą zbieżne z tymi obowiązującymi do dnia 30 czerwca 2015 r. - a wszystkie rozpatrywane czyny skazanego zostały popełnione też przed tą

datą). O ile bowiem stan prawny obowiązujący do dnia 24 czerwca 2020 r. prowadziłby do utrzymania status quo (braku możliwości dalszego łączenia kar i umorzenia postępowania w zakresie najbardziej interesującej skazanego kwestii połączenia kar pozbawienia wolności), przy zastosowaniu zasady choćby częściowej absorpcji normy stosowane obecnie dawały możliwość skrócenia okresu realnie pozostającego skazanemu do odbycia w stosunku do aktualnej sytuacji (do wykonania pozostaje mu teraz niemal cała kara łączna z wyroku SO w Łodzi w sprawie IV K 213/12). Zarazem pozwalały nadal na połączenie mu kar grzywny.

Analiza chronologii poszczególnych czynów i skazań prowadziła do wniosku, że na gruncie przepisów funkcjonujących od dnia 24 czerwca 2020 r. dawały się połączyć ze sobą w odniesieniu do kar pozbawienia wolności kary jednostkowe za wszystkie czyny objęte wyrokiem w sprawie IV K 16/12 oraz wyrokiem w sprawie IV K 213/12, a w przypadku grzywny - za czyny z punktów 5a) i 8 b) komparycji niniejszego wyroku łącznego. Dla tej grupy skazań

„pierwszym” wyrokiem był każdorazowo wyrok z dnia 23 września 2016 r. w sprawie IV K 16/12. Przy takim połączeniu odrębnemu wykonaniu podlegał zarazem wyrok w sprawie VII K 50/17 bo odnosił się on do skazania za czyn popełniony już po dacie granicznej dla tego zbiegu jakim był właśnie dzień 23 września 2016 r.

Dodać tu należy, że wobec pomyślnego okresu próby oraz 6 miesięcy na podjęcie czynności technicznych nie istniała już prawna możliwość objęcia wyrokiem łącznym skazania z wyroku Sądu Rejonowego w Pabianicach w sprawie II K 234/07 (por. wyrok SN z dnia 1 czerwca 2017 r., IV KK 483/16, Legalis nr 1625027).

4. **WYMIAR KARY**

Przytoczyć okoliczności, które sąd uwzględnił przy wymiarze kary łącznej

Uwzględniając treść art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k., Sąd miał możliwość wymierzenia kary łącznej w granicach od 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z kar jednostkowych) do 6 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych).

Za skorzystaniem w większym stopniu z zasady absorpcji przemawiały:

- pewna stabilizacja zachowania skazanego w ZK w ostatnim okresie i pozytywne elementy w opinii z ZK (np. krytycyzm wobec popełnionych przestępstw),

- bliskość czasowa względem siebie czynów ujętych w ramach wyroku w sprawie IV K 16/12 i taka sama w odniesieniu do czynów ujętych w wyroku w sprawie IV K 213/12;

- podobieństwo niektórych zbiegających się przestępstw.

Za skorzystaniem w większym stopniu z zasady kumulacji przemawiały:

- wielość i waga popełnionych przestępstw,

- odmienny charakter części z nich,

- negatywne elementy w opinii o skazanym z ZK (np. udział w podkulturze więziennej),

- odległość czasowa czynów z wyroku w sprawie IV K 213/12 od tych objętych wyrokiem w sprawie IV K 16/12,

- popełnienie po całym łączonym zbiegu kolejnego czynu, objętego wyrokiem w sprawie VII K 50/17.

Ostatecznie Sąd uznał, że właściwą jest w wypadku skazanego zasada mieszana, w większym stopniu zbliżona do zasady kumulacji. Z uwagi na wagę i liczbę czynów, nie wchodziło w rachubę skorzystanie w bardziej znaczącym stopniu z zasady absorpcji. Taki zabieg prowadziłby bowiem do wymierzenia skazanemu sumarycznie nieadekwatnej, nadmiernie łagodnej, kary łącznej - mając na uwadze rozpatrywany całokształt działalności przestępczej skazanego, obejmujący aż sześć, w tym też poważnych, przestępstw.

Zaznaczenia wymaga, że ostatecznie wymierzona kara łączna (5 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności), nawet z uwzględnieniem dodatkowego okresu odbycia kary 1 roku pozbawienia wolności z wyroku VII K 50/17, jest krótsza niż suma kar łącznych poprzednio orzeczonych z wyroku łącznego w sprawie IV K 243/18, wydanego na podstawie kar orzeczonych w sprawach IV K 16/12 i VII K 50/17 (3 lat pozbawienia wolności) oraz odbywanej właśnie w sprawie IV K 213/12 kary łącznej 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności . Pozostała skazanemu do odbycia kara - po zaliczeniach - jest

po dokonanym połączeniu w efekcie krótsza niż pozostały do odbycia okres wynikający z wyroku w sprawie IV K 213/12. Zastosowane przepisy były więc rzeczywiście bardziej korzystne dla skazanego aniżeli umorzenie postępowania, które by w odniesieniu do kar pozbawienia wolności wchodziło w rachubę przy sięgnięciu po normy obowiązujące w okresie poprzednim tudzież po rozwiązaniu w ogóle wykluczające możliwość łączenia z uwagi na literalne brzmienie przepisów intertemporalnych.

Przy zastosowaniu analogicznych kryteriów Sąd orzekł karę łączną grzywny - z tym, że w większym stopniu za absorpcją przemawiało podobieństwo do siebie obu przestępstw skoro nie było tu innych czynów aniżeli narkotykowe, a do tego m.in. chodziło li tylko o dwa przestępstwa. Z racji różnic w wysokości stawki dziennej należało określić ją na nowo. Skoro w jednym wyroku przyjęto stawkę 20 zł, a w drugim 10 zł, przy ocenie sytuacji skazanego, aktualnie odbywającego karę pozbawienia wolności w ZK ale w wieku pozwalającym na podjęcie pracy po jego opuszczeniu, zasadnym było w ocenie

Sądu jej uśrednienie - do 15 zł.		
5. Wymiar Środka karnego		
Przytoczyć okoliczności, które sąd uwzględnił przy łącznym wymiarze środka karnego		
6. Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU ŁĄCZNYM		
Zwięźle o powodach uzasadniających inne rozstrzygnięcia z wyroku łącznego, w tym umorzenie postępowania, zaliczenie okresów na poczet kary łącznej		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	Wobec braku podstaw do połączenia kar w pozostałym zakresie, na podstawie art. 572 k.p.k. należało umorzyć postępowanie - co też Sąd uczynił.	
V	Na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 §1 k.k. Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wchodzące w rachubę okresy rzeczywistego pozbawienia wolności - do czego był zobligowany	

	treścią wspomnianego przepisu.	
7. KOsztY procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
VI	Uwzględniając udział obrońcy z urzędu, na podstawie art. 618 §1 pkt 11 k.p.k. Sąd przyznał obrońcy wynagrodzenie z urzędu - uwzględniając tu stawkę 23 % VAT i argumentację zawartą w wyroku TK z dnia 23 kwietnia 2020 r. w sprawie SK 66/19 oraz bezprawne zaniechanie Ministra Sprawiedliwości w realizacji wydanego na podstawie wspomnianego wyroku postanowienia sygnalizacyjnego TK.	
VII	Z uwagi na pobyt skazanego w ZK. na podstawie art. 624 par. 1 k.p.k. zwolniono skazanego w całości od ponoszenia kosztów procesu, uznając, że ich pokrycie choćby w części byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.	
8. PODPIS		